

Глава XXXII

Княз Иоан излезе ст черквата Свети Димитър и се запъти към царския палат. Преди да завие към Боярския рът, той се отби за малко у Анини. Грижи и безпокойство засеняваха челото му. Инак винаги руменото му лице беше посърнало и безкръвно...

Като влезе в двора, той се спря до вратата и се заслуша в ликуващата радост на Аниния глас...

Стояну гости дойдоха

Девет сестрици кралици

Десета сама царица.

Песента спря за миг и князът чу бистрото чуруликане на дъщеря си.

Веднага лицето му се проясни и той влезе в къщи. Младата жена го посрещна, както винаги, с дълбока и вълнуваща радост, примесена с малко безпокойство. Какви ли новини ѝ носеше Иоан? Добри, лоши? Беше ли го видял някой като влизаше в къщи? Тъкмеше ли царят нова бран?

Тя гледаше веселата игра на бащата и дъщерята, но ^{от}остротата ѝ око не можа да избегне разсеяността на княза. Тя бавно се доближи до Иоан, опря се на рамота му и ласкаво запита:

- Какво ти е? Криеш нещо...

Той дигна бързо взор към прекрасното ѝ лице, за миг се помъчи да се усмихне.

- Нищо.

- Не е верно. Познавам те.

Иоан въздъхна и сведе чело,

Изплашена, младата жена взе детето от ръцете му, изнесе го бързо във при майка си, върна се отново и с пресекнат от тревога глас погъпна: